Εις την γέννησιν της Υπεραγίας Δεσποίνης ημών Θεοτόκου (Αγ. Νικόλαος Καβάσιλας)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 7 Σεπτεμβρίου, 2012

8 Σεπτεμβρίου

6. ...ἡ πανάμωμη Παρθένος, χωρὶς νὰ ἔχη γιά πόλη της τὸν οὐρανό, χωρὶς νὰ ἔχη γεννηθῆ ἀπὸ τὰ οὐράνια σώματα, ἀλλὰ ἀπὸ τὴ γῆ -ἀπό αὐτὸ τὸ ξεπεσμένο γένος, ποὺ ξέχασε τὴν ἴδια του τὴ φύση- καὶ κατὰ τὸν ἴδιο μὲ ὅλους τρόπο, μόνη αὐτὴ ἀπὸ ὅλους τούς ἀνθρώπους ὅλων τῶν ἐποχῶν ἀντιστάθηκε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος σὲ κάθε κακία. Ἀπέδωκε ἔτσι στὸν Θεὸ ἀμόλυντη τὴν ὡραιότητα ποὺ χάρισε στὴ φύση μας καὶ χρησιμοποίησε, αὐτὴ μόνη, ὅλα τά ὅπλα καὶ ὅλη τὴ δύναμη ποὺ ἔβαλε μέσα μας. Μὲ τὸν ἔρωτα ποὺ εἶχε γιά τὸν Θεό, μὲ τὴ ρωμαλεότητα τῆς σκέψεώς της, τὴν εὐθύτητα τῆς θελήσεως καὶ τὴ μεγαλειώδη σωφροσύνη της ἔτρεψε σὲ φυγὴ κάθε ἁμαρτία κι ἔστησε τρόπαιο νίκης τέτοιο, ποὺ δὲν μπορεῖ μὲ τίποτε νὰ συγκριθῆ. Μὲ ὅλα αὐτὰ φανέρωσε τὸν ἄνθρωπο τέτοιον ποὺ ἀληθινὰ δημιουργήθηκε, φανέρωσε δὲ καὶ τὸν Θεό, τὴν ἄφατη σοφία καὶ τὴν ἀπέραντη φιλανθρωπία Του.

Ἔτσι Αὐτὸν ποὺ παρουσίασε ἔπειτα, ἀφοῦ τὸν περιέβαλε μὲ ἀνθρώπινο σῶμα, αἰσθητὰ στὰ μάτια ὅλων, τὸν ἀποτύπωσε καὶ τὸν εἰκόνισε προηγουμένως μὲ τὰ ἔργα της ἐπάνω στὸν Ἑαυτό της. Καὶ ἦταν δυνατὸν ἀπὸ ὅλα τά κτίσματα διὰ μέσου αὐτῆς μόνης «νὰ γνωρίσουμε ἀληθινά τό Δημιουργό». Οὔτε ὁ Νόμος ἀποδείχθηκε ἱκανὸς νὰ φανερώση τὴ θεία χρηστότητα καὶ σοφία οὔτε οἱ γλῶσσες τῶν Προφητῶν οὔτε ἡ τέχνη τοῦ Δημιουργοῦ ποὺ ἀποκαλύπτει ἡ ὁρατή δημιουργία οὔτε ὁ οὐρανὸς ποὺ διηγεῖται κατὰ τὸν Ψαλμωδὸ «δόξαν Θεοῦ» οὔτε ἀκόμη ἡ φροντίδα καὶ ἡ πρόνοια τῶν Ἀγγέλων γιὰ τὸ ἀνθρώπινο γένος οὔτε τέλος κανένα ἄλλο ἀπὸ τὰ δημιουργήματα. Γιατί μόνος ὁ ἄνθρωπος, ποὺ φέρει μέσα του τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, ὅταν φανερωθῆ αὐθεντικὰ τέτοιος ποὺ εἶναι, χωρὶς νά ἔχη ἐπάνω του τίποτε τό νόθο, θὰ μποροῦσε νὰ ἀποκαλύψη ἀληθινὰ τὸν Ἴδιο τόν Θεό.

Ἀλλὰ ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους ποὺ ὑπῆρξαν ἢ πρόκειται νά ὑπάρξουν Ἐκείνη ἡ ὁποία τὰ ἐπραγματοποίησε ὅλα αὐτὰ καὶ διεφύλαξε κατὰ τρόπο λαμπρὸ τὴν ἀνθρώπινη φύση ἀνόθευτη ἀπὸ καθετί ξένο εἶναι ἡ μακαρία Παρθένος. Γιατί κανένας ἀπὸ τοὺς ἄλλους δὲν ἦταν «καθαρὸς ἀπὸ ρύπου», ὅπως λέγει ὁ Προφήτης. Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι ἐκεῖνο ποὺ βρίσκεται πέρα ἀπὸ κάθε θαῦμα καὶ προξενεῖ ἔκπληξη ὄχι μόνο στοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ καὶ σ’ αὐτούς τούς Ἀγγέλους καὶ ξεπερνάει κάθε ρητορικὴ ὑπερβολή: τὸ πῶς, ἐνῶ ἡ Παρθένος ἦταν μόνο ἄνθρωπος καὶ δὲν εἶχε τίποτε

περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, μπόρεσε νὰ διαφύγη, μόνη αὐτή, τὴν κοινὴ ἀρρώστια.

7. Πῶς τὸ μπόρεσε; Ποιοὺς λογισμοὺς χρησιμοποίησε; Ἀκόμη περισσότερο, πῶς τῆς δημιουργήθηκε ἀρχικὰ αὐτὴ ἡ ἐπιθυμία καὶ θέλησε νὰ ριχθῆ σ' αὐτὸν τὸν ἀγῶνα, τὸν ὁποῖο κανεὶς ἀπὸ τοὺς συνανθρώπους Της δὲν ἀκούσθηκε ὅτι εἶχε ποτὲ κερδίσει; Ποιοὺς ὁδηγοὺς εἶχε μπροστά Της; Ποιός τῆς ἔδωκε ἐλπίδες ὅτι θὰ νικήση; Ἀπὸ ποὺ ἄντλησε τὸ ἀπαιτούμενο θάρρος; Γιατί ἡ ἀνθρώπινη φύση ἦταν πεσμένη, εἶναι δὲ ἀπερίγραπτη ἡ φαυλότης μέσα στὴν ὁποία ζοῦσε τὸ μεγαλύτερο μέρος τῶν ἀνθρώπων. Λίγοι ἦσαν οἱ καλοὶ κι εἶχαν κι αὐτοὶ ἀνάγκη ἀπὸ ἐκείνους ποὺ θὰ τοὺς στηρίξουν. Τὸσο πολὺ ἀπεῖχαν ἀπὸ τὸ νὰ εἶναι χρήσιμοι στοὺς ἄλλους.

Τί λοιπὸν ἦταν ἐκεῖνο ποὺ ἔδωκε τή νίκη στὴν Παρθένο, ἀφοῦ οὔτε ἦρθε στὴ ζωὴ πρὶν ἀπὸ ὅλους τούς ἀνθρώπους, ὥστε νὰ ἔχη λάβει φύση καθαρή ἀπὸ κάθε κακία, οὔτε μετὰ ἀπὸ τὸν καινὸ Ἄνθρωπο καὶ τὴν νέα κλίση καὶ δύναμη ποὺ ἔλαβαν οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ Αὐτόν; Γιατί δὲν θὰ ἦταν βέβαια καθόλου παράδοξο νὰ νικήση ὁ Ἀδὰμ τὴν ἁμαρτία, ἀφοῦ δὲν ὑπῆρχε τίποτε ποὺ νά μὴν τὸν ὠθῆ πρὸς τὴν ἀρετὴ καὶ νὰ μὴν τὸν ἀπομακρύνη ἀπὸ τὴν κακία.

Εἶχε πράγματι γιά διαμονὴ τόπο γεμάτο ἀπὸ κάθε εἴδους τέρψη, ζωὴ ἀπαλλαγμένη ἀπὸ κόπους, σῶμα ποὺ δὲν εἶχε δοκιμάσει φθορά, ψυχὴ ἄγευστη ἀκόμη ἀπὸ κάθε ἁμαρτία. Δὲν εἶχε γιά γενάρχη του ἕναν ἄνθρωπο, ἀλλά, κατὰ τρόπον ἄμεσο, τὸν ἴδιο τόν Θεό. Αὐτὸν γνώριζε καὶ σάν πατέρα τῆς φύσεως καὶ σὰν παιδαγωγὸ καὶ νομοθέτη κι ἦταν πλασμένος ἔτσι, ὥστε νά βρίσκεται μὲ Αὐτὸν σὲ κάθε εἴδους κοινωνία καὶ σχέση. Ἦταν ἑπομένως φυσικὸ ὅλα αὐτὰ νὰ κρατοῦν μέσα του ἄσβεστη τὴν ἀγάπη γιὰ τὸν Θεό.

Ἂν πάλι ἀπεῖχαν ἀπὸ κάθε κακία ἐκεῖνοι ποὺ γεννήθηκαν μετὰ τὴ Χάρη καὶ τή συμφιλίωση μὲ τὸν Θεό, μετὰ τὸν Χριστό, τὸ καινὸ Θύμα, καὶ τὴν ἔκχυση τοῦ Πνεύματος καὶ τὴ μυστικὴ γέννηση τοῦ Βαπτίσματος καὶ τὴ φρικτὴ τράπεζα τῆς Θείας Εὐχαριστίας, ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν δεχθῆ τόσα πολλὰ καὶ τόσο ὑπέροχα βοηθήματα τίποτε βέβαια τὸ ἀξιοθαύμαστο δὲν θὰ παρουσίαζαν.

Ἂς ἔρθουμε ὅμως στὴν περίπτωση τῆς Παρθένου. Ἀφοῦ τόσο σκληρή καὶ δύσκολη εἶναι ἡ μέχρι τέλους ἀντίσταση στὴν ἁμαρτία, ὥστε ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ποὺ ὑπῆρξε στὴ γῆ νά εἶναι καὶ ὁ πρῶτος ποὺ ἄρχισε τὴν παρανομία καὶ παρὰ τὰ τόσα ὅπλα ποὺ εἶχε γιά νά ἀγωνισθῆ γιά τὸ καλὸ καὶ τὴν ἀρετὴ δὲν ἄντεξε στὴν προσβολὴ κι ἔπεσε ἀμέσως στὴν ἁμαρτία καὶ ἐκεῖνοι, ἐξ ἄλλου, ποὺ ἦρθαν μετὰ τὸ λουτρό τοῦ Βαπτίσματος καὶ τὴ Χάρη -καὶ ἐννοῶ τούς πιὸ ἐνάρετους ἀπὸ ὅλους, αὐτοὺς ποὺ ἀφιερώθηκαν στὴν εὕρεση τοῦ ὕψιστου ἀγαθοῦ κι ἔγιναν κύριοι τοῦ ἑαυτοῦ τους- ὑπάρχουν κακὰ γιὰ τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι ἐντελῶς ἀνεύθυνοι καὶ ἔχουν γι' αὐτὸ ἀνάγκη

ἀπὸ τὴν συνεχῆ κάθαρση τῶν Μυστηρίων, ποιὰ γλώσσα μπορεῖ νὰ ὑμνήση ὅπως πρέπει καὶ ποιὸς νοῦς νά λάβη ἰδέα τοῦ πὸσο καθαρή ἀπὸ κάθε κακία διατήρησε τὴν ψυχή της ἡ Παρθένος, πὸσο καθαρὸς ἄνθρωπος -σὰν νὰ ἦταν ὁλόκληρη μόνο εὐγνωμοσύνη- ὑπῆρξε, ἀφοῦ αὐτὰ ποὺ κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους ποὺ ἦσαν ἀπὸ κάθε ἄποψη προετοιμασμένοι δὲν μπόρεσε νὰ τὰ ἐπιτύχη, αὐτὴ τὰ ἐπραγματοποίησε ἐξ ὁλοκλήρου, χωρὶς μάλιστα νὰ χρειασθῆ βοήθεια ἀπὸ κανέναν;

Κι αὐτὸ μολονότι δὲν ἦρθε στὴ ζωὴ οὔτε πρὶν ἀπὸ τὴν κοινὴ ἀρρώστια τῆς φύσεως οὔτε μετὰ τὸν κοινὸ Ἰατρό, ἀλλὰ στὸ μεσουράνημα τοῦ κακοῦ καὶ βρέθηκε μέσα στὸν τόπο τῆς καταδίκης, σὲ μιὰ φύση ποὺ ἔμαθε πάντοτε νά νικιέται, σὲ σῶμα ποὺ δουλεύει στὸ θάνατο, κατὰ τὴν περίοδο ποὺ ὅλοι ὅσοι μποροῦσαν νά βοηθήσουν στὴν πραγματοποίηση τῆς κακίας ἦσαν ὑπερβολικὰ κοντά, ἐνῶ ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ γνώριζαν νὰ συμπολεμοῦν ἀπουσίαζαν. Γιατί εἴτε ἰδοῦμε τὸ γεγονὸς ὅτι πρὶν ἀπὸ τὴν κοινὴ συμφιλίωση, πρὶν νὰ ἔρθη στὴ γῆ ὁ δημιουργός τῆς εἰρήνης, αὐτὴ ἡ Ἴδια διέλυσε μέσα της τὴν ἔχθρα ποὺ ὑπῆρχε στὴν ἀνθρώπινη φύση κατὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ἄνοιξε τὸν οὐρανὸ καὶ προσείλκυσε τὴ Χάρη καὶ ἔλαβε τή δύναμη ν’ ἀγωνισθῆ κατὰ τῆς ἁμαρτίας, αὐτό τό θαῦμα ξεπερνάει ἀσφαλῶς κάθε ἀνθρώπινη κατανόηση -γιατί πόσο ὑπέροχη πρέπει νά εἶναι ἡ συνεισφορὰ τῆς Παρθένου, ἀφοῦ μπόρεσε ν’ ἀποδειχθῆ ἰσάξια μὲ ἐκείνη τοῦ μεγάλου Θύματος-;

Εἴτε πάλι θεωρήσουμε τὸ γεγονὸς ὅτι, μολονότι ἡ ἀνθρώπινη φύση ἦταν ἐχθρική, τόσα πολλὰ μπόρεσε νὰ πραγματοποιήση ἡ πρόθεση τῆς Παρθένου, καὶ ἐνῶ ὁ φραγμός τῆς ἔχθρας ὑπῆρχε ἀκόμη, Αὐτὴ συνδέθηκε μὲ τὸν Θεό καὶ ὅτι τὸ τεῖχος ἐκεῖνο ποὺ χώριζε ὁλόκληρη τὴν οἰκουμένη ἀπὸ τὸν Θεὸ δὲν ἄντεξε στὴν προθυμία μιᾶς ψυχῆς, ἀπὸ αὐτὸ τί ὑπάρχει πρωτοφανέστερο; Γιατί οὔτε βέβαια Τὴν ἐδημιούργησε ὁ Θεὸς ἐπίτηδες τὴν Παρθένο ἐτσι, ὥστε νὰ ζῆ ἀναγκαστικὰ μὲ αὐτὸν τὸν πάναγνο τρόπο ζωῆς, οὔτε, ἐνῶ ἡ ἴδια πρόσφερε ὅ,τι καί οἱ ἄλλοι, τὴν ἐτίμησε ὁ Θεὸς μὲ μεγαλύτερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους βοηθήματα.

Ἀλλὰ ἡ Παρθένος νίκησε τὴν πρωτάκουστη καὶ θαυμαστὴ αὐτὴ νίκη χρησιμοποιώντας μόνο τὸν Ἑαυτό Της καὶ τὰ ὅπλα ποὺ ἔδωσε ὁ Θεὸς σὲ ὅλους τούς ἀνθρώπους γιὰ τὸν ἀγώνα τῆς ἀρετῆς.

8. Γιατί τό νὰ νομίση κανείς ὅτι ὁ Θεὸς δημιουργεῖ μέσα στὰ ἤθη τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀρετὴ ὅπως καὶ τὰ ἄλλα δημιουργήματα, εἶναι πρᾶγμα ποὺ ἀντίκειται πρὶν ἀπὸ ὅλα στὴν ἴδια τὴν φύση τῆς ἀρετῆς, ἡ ὁποία εἶναι προαιρετικὸ ἀγαθὸ καὶ ἔργο τῆς προσωπικῆς μας θελήσεως. Γιατί ἀκριβῶς σ’ αὐτοὺς ποὺ τὸ «εἶναι» ἔγκειται στὸ γεγονὸς ὅτι εἶναι λογικὰ καὶ μὲ ἐλεύθερη θέληση ὄντα, τὸ «εὖ εἶναι» δὲν μπορεῖ παρὰ νά ὑπάρχη στὴν καλὴ χρήση τῆς λογικότητος καὶ τῆς αὐτόνομης θελήσεώς τους.

Οὔτε βέβαια εἶναι δυνατόν τό «εὖ» νὰ καταστρέφη τὸ «εἶναι» οὔτε ἡ πρόοδος στὴν

ἀρετὴ θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ μειώνη τά καλὰ ποὺ ἐκ φύσεως ἔχουμε, ἀφοῦ προορισμὸς της εἶναι νά τὰ αὐξάνη. Γιατί θά ἦταν ἀσφαλῶς ἄτοπο αὐξάνοντας τὴν ἀρετὴ νὰ μειώνουμε τὴν ἐλευθερία, νὰ καταστρέφουμε δηλαδὴ ἔτσι μὲ τὰ καλὰ ἔργα τὸν ἴδιο μας τὸν ἑαυτό, αὐτὸ ποὺ ἐκ φύσεως εἴμαστε.

Ἀλλὰ ἡ υἱοθέτηση αὐτῶν τῶν σκέψεων εἶναι ἀρχὴ γιὰ χίλια δυὸ ἀτοπήματα. Γιατί εἶναι ἀνάγκη νὰ παραδεχθοῦμε τότε ἕνα ἀπὸ τὰ δυό: ἢ ὅτι κανεὶς δὲν ἔχει εὐθύνη γιά καμμιὰ ἁμαρτία του καὶ ὅτι, ἀντίστοιχα, οἱ ἀγαθοὶ δὲν κερδίζουν δίκαια τά βραβεῖα -ἀφοῦ δὲν ὁδηγοῦν οἱ ἴδιοι τούς ἑαυτούς τους οὔτε εἶναι κύριοι τῆς θελήσεώς τους- ἤ, ἂν δὲν τὸ παραδεχώμαστε αὐτό, πρέπει ἀσφαλῶς νά πιστεύουμε ὅτι εἶναι ἄδικος ὁ Θεός, ἀφοῦ, διαχωρίζοντας τούς ἀνθρώπους, ἄλλους στεφανώνει καὶ ἄλλους καταδικάζει στὶς ἔσχατες τῶν ποινῶν, χωρὶς οὔτε στὸ ἕνα οὔτε στὸ ἄλλο νὰ ἐνεργῆ λογικά.

Θὰ ἦταν δὲ κατ’ ἐξοχὴν μοχθηρό, ἐάν, ἐνῶ ἔχει τή δυνατότητα νά ἀναδείξη ὅλους τους ἀνθρώπους ἀρίστους καὶ τὸ χέρι του μπορεῖ νὰ μοιράση τά ἀγαθὰ κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο σὲ ὅλους, δὲν τὸ ἔκανε.

Πῶς θὰ ἦταν ἐτσι δυνατὸν νὰ ἰσχύη ἀκόμη τό ὅτι ὁ Θεὸς δὲν «λαμβάνει πρόσωπον ἀνθρώπου» καὶ ὅτι «πάντας θέλει σωθῆναι» καὶ ὅτι ἀποτελεῖ γιά τοὺς ἀνθρώπους τό ἀγαθὸ ἐκεῖνο ποὺ προσφέρεται σὲ κοινωνία καὶ μετοχὴ τόσο περισσότερο ἀπὸ ὅλα -καὶ ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ ἀπὸ τὸ φῶς καί τὰ ὑπόλοιπα- ὅσο περισσότερο «κενώθηκε» καὶ ὅσο περισσότερο εἶναι πλούσιο ἀγαθό; Ἀλλ’ αὐτὸ δὲν εἶναι μόνο ἕνα συμπέρασμα καὶ ἕνας συλλογισμός. Γιατί εἶναι ἐντελῶς φανερὸ ὅτι ὁ Θεὸς ἐτίμησε ὅλους τούς ἀνθρώπους μὲ τὴ μεγαλύτερη ἀπὸ τὶς δωρεὲς ἐκεῖνες ποὺ βοηθοῦν τὸν ἄνθρωπο νὰ ζήση τὴν ἀληθινὴ ζωή.

Ἂν ὅμως τιμήθηκαν ὅλοι μὲ τὴ μεγαλύτερη, εἶναι φανερὸ ὅτι ἔλαβαν ὅλοι τὴν ἴδια. Γιατί μεγαλύτερο ἀγαθό, δηλαδὴ ἀγαθὸ ποὺ νὰ ὁδηγῆ κατὰ καλύτερο τρόπο πρὸς τὴν ἀρετὴ ἀπὸ τὴν κατὰ σάρκα ζωὴ καὶ πολιτεία τοῦ Σωτήρα, ἀπὸ τὸ θάνατο, τὴν ἀνάσταση καὶ ὅλα τά ἄλλα ποὺ προέρχονται ἀπὸ αὐτὰ -καὶ ποὺ ὁλόκληρη ἡ οἰκουμένη μπορεῖ νὰ ἀπολαμβάνη ἐξ ἴσου- εἶναι βέβαια καὶ ἀδύνατο νὰ δημιουργήση κανείς καὶ τὸ νὰ θεωρήση ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ γίνη κάτι τέτοιο, πρᾶγμα ἀπὸ τὰ πιὸ παράλογα. Ἑπομένως ἡ βοήθεια μὲ τὴν ὁποία ἐβοήθησε τή μητέρα Του δὲν εἶναι καθόλου μεγαλύτερη ἀπὸ ἐκείνη τὴν ὁποία ἐχάρισε γενικὰ σ’ ὅλους τούς ἀνθρώπους.

9. Ἔτσι ἡ Πανάμωμη μὲ τὰ νόμιμα χαρίσματα καὶ τὴν ἀξιοποίησή τους ἡ Ἴδια ἔπλεξε στὸν Ἑαυτό Της αὐτὸ τὸ στεφάνι. Γιατί, ἐνῶ ἡ βοήθεια ποὺ δέχθηκε ἀπὸ τὸν Θεὸ ἦταν ἡ ἴδια μὲ ἐκείνη ποὺ δέχθηκαν ὅλοι, Αὐτὴ τόσο πολὺ ξεπέρασε τούς ἄλλους μὲ ὅσα πρόσθεσε ἀπὸ τὸν Ἑαυτό Της, ὥστε ὄχι μόνο νὰ νικήση παντοῦ ὅπου ἐκεῖνοι νικήθηκαν, ἀλλὰ καὶ νὰ νικήση τόσο λαμπρά, ὥστε ἡ νίκη Της νὰ ἐπαρκέση καὶ γιά τὴν προσωπική Της δόξα, ἀλλὰ καὶ γιὰ

τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους καὶ νὰ εἶναι σάν μιὰ νίκη ποὺ τὴν ἐπέτυχαν ὅλοι. Γιατί δὲν ἀπέδειξε χειρότερο τό ἀνθρώπινο γένος ξεπερνώντας το σὰν ἕνας ἀντίδικός του, ἀλλὰ τὸ ἐκόσμησε.

Οὔτε τὸ ἔκαμε νά ντρέπεται σά νά νικήθηκε, ἀλλά τὸ φανέρωσε λαμπρότερο. Οὔτε μὲ τὸ νὰ γίνη ἡ Ἴδια ἐξαιρετικὰ ὡραία ἀποκάλυψε τὴν ἀσχήμια των ὁμοφύλων της, ἀλλὰ τοὺς χάρισε ὡραιότητα. Οὔτε πάλι μὲ τὸ ὅτι ὑπερασπίσθηκε μὲ ἐπιτυχία τὴν ἀνθρώπινη φύση μέσα της, μεταθέτοντας ἔτσι καθαρὰ τὴν αἰτία της ἁμαρτίας στὸν κάθε ἄνθρωπο χωριστά, ἔκαμε βαρύτερες τὶς εὐθύνες γιὰ τοὺς ἀνθρώπους.

Ἀντίθετα, ἔχοντας ἡ Ἴδια εὐδοκιμήσει μὲ πρωτοφανὴ τρόπο, κατήσχυνε καὶ νίκησε τὴν ἁμαρτία, γιὰ νὰ ἀπαλλάξη ἀπὸ κάθε κακία τοὺς κατησχυμμένους καὶ νικημένους. Κι ἔτσι τό κάλλος, ποὺ δόθηκε στὴν ἀνθρώπινη φύση, δὲν τὸ διατήρησε ἀνόθευτο ἀπὸ κάθε ξένο στοιχεῖο μόνο στὸν Ἑαυτό Της, ἀλλά, ὅσο ἦταν δυνατόν, καὶ σὲ ὅλους τούς ἄλλους ἀνθρώπους.

10. Καὶ ἂν ἤθελε κανείς νά ἐξετάση, θά μποροῦσε νά βρῆ γιά ὅλα τοῦτα πολλὲς καὶ λαμπρὲς ἀποδείξεις. Πρὶν ἀπὸ ὅλα, τίποτε δὲν ἐμπόδισε τόν Θεὸ νὰ κατέλθη καὶ νά σκηνώση μέσα Της μόλις χρειάσθηκε. Γιατί δὲν θὰ μποροῦσε βέβαια νὰ κατέλθη, ἂν ἦταν οἰκοδομημένο ἀνάμεσά τους τὸ διαχωριστικὸ τεῖχος, πρᾶγμα ποὺ θὰ συνέβαινε, ἂν ὑπῆρχε μέσα Της κάτι συγγενικὸ πρὸς τὴν ἁμαρτία, γιατί, ὅπως λέγει ὁ Προφήτης, «οἱ ἁμαρτίες σας διαχωρίζουν ἀνάμεσα σὲ σᾶς καὶ σὲ μένα».

Κι οὔτε βέβαια πρέπει νά νομίσουμε ὅτι ὑπῆρχε καὶ ἀντιστεκόταν πρὸς τὴν κάθοδο τοῦ Θεοῦ τό τεῖχος καὶ ὅτι κατεβαίνοντας ὁ Θεὸς τὸ ἐγκρέμισε μὲ τὴ δύναμή Του. Γιατί τό μέσο μὲ τὸ ὁποῖο ἔκρινε καλὸ νά καταλύση αὐτό τό φραγμὸ δὲν ὑπῆρχε, ἀφοῦ ὁ Ἴδιος δὲν εἶχε ἀκόμη κατέλθει. Καὶ ἐννοῶ ἀσφαλῶς τὸ αἷμα καὶ τὸ πάθος, γιατί μὲ αὐτὸ μόνο τὸν τρόπο ἔπρεπε νά νικιέται ἡ ἁμαρτία, ἀφοῦ ἀκόμη καὶ σὲ ἐκείνους ποὺ ζοῦσαν στὴν ἐποχὴ τοῦ μωσαϊκοῦ νόμου -καὶ στοὺς ὁποίους προεικονιζόταν ἡ Χάρη- λέγει ἡ Γραφὴ ὅτι «χωρὶς νὰ χυθῆ αἷμα, δὲν μποροῦσε νὰ ὑπάρξη ἄφεση ἁμαρτιῶν».

Ἐξ ἄλλου ποιὸς δὲν ἀναγνωρίζει ὅτι οἱ κρίσεις τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴν Παρθένο ἀποδεικνύουν πὼς ἦταν ἀμέτοχη στὴν παραμικρὴ ἁμαρτία; Γιατί ὁ Ἴδιος ὁ Κριτής, ποὺ «δὲν κρίνει μὲ προσωποληψία», κρίνοντας καὶ τὴν κοινὴ μητέρα ὅλων των ἀνθρώπων (τὴν Εὔα) καὶ τὴν Παρθένο, τὴν Εὔα, ποὺ ἁμάρτησε, ἐτιμώρησε ἐπιτρέποντας νὰ ζῆ μὲ λύπη, ἐνῶ τὴν Παρθένο ἀξίωσε νὰ χαίρη.

Ἀφοῦ λοιπὸν ἡ λύπη ἁρμόζει στοὺς ἁμαρτωλούς, αὐτοὶ στοὺς ὁποίους ἁρμόζει ἡ χαρὰ εἶναι φανερὸ ὅτι δὲν ἔχουν τίποτε τό κοινὸ μὲ τὴν ἁμαρτία. Γι’ αὐτὸν ἀκριβῶς τὸ λόγο πρὶν ἀπὸ τὴν Παρθένο σὲ κανέναν ἀπολύτως ἄλλον ἄνθρωπο μέσα στοὺς

αἰῶνες δὲν ἀπηύθυνε ὁ Θεός τό «χαῖρε», ἀφοῦ ὅλοι ἦσαν ἀκόμη ὑπόδικοι καὶ μέτοχοι τῆς παλαιᾶς, κακότυχης κληρονομιᾶς.

Ἀλλά αὐτὸ γίνεται φανερὸ καὶ σ' ἐκείνους ποὺ ἐξετάζουν τὴν προετοιμασία τῆς Παρθένου γιὰ τὴ διακονία τοῦ μυστηρίου. Ὅταν Ἐκείνη ρώτησε γιὰ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο θὰ πραγματοποιόταν ἡ παράδοξη γέννηση καὶ τί ἀλλοίωση ἔπρεπε νά ὑποστῆ ὥστε νά κυοφορήση καὶ νά γεννήση τόν Θεό, ὁ Γαβριὴλ ἀπαντώντας μίλησε γιὰ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα καὶ τὴ δύναμη τοῦ Ὑψίστου καὶ ἄλλα σχετικά. Πουθενὰ ὅμως στὴν χαρμόσυνη ἀγγελία τοῦ Ἀγγέλου δὲν ἔγινε λόγος γιὰ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ ἐνοχὴ καὶ γιὰ ἄφεση ἁμαρτιῶν.

Ἐν τούτοις, αὐτὴ ἡ προετοιμασία θὰ χρειαζόταν ἀσφαλῶς πρὶν ἀπὸ ὁποιεσδήποτε τυχὸν ἄλλες. Γιατί, ἀφοῦ ὁ Ἡσαΐας, ὅταν ἐπρόκειτο νά σταλῆ σάν ἁπλὸς προάγγελος τοῦ ἀγνώστου ὡς τότε μυστηρίου (τῆς Σαρκώσεως), εἶχε ἀνάγκη καθάρσεως καὶ μάλιστα μὲ φωτιά, τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν ζητήθηκε καμμιὰ κάθαρση ἀπὸ Ἐκείνη πού, ὅταν ἔφθασε ὁ καιρός, χρειάσθηκε νὰ διακονήση στὴν πραγματοποίηση τοῦ μυστηρίου -κι αὐτὸ ὄχι μόνο μὲ τὴ γλώσσα, ἀλλὰ προσφέροντας καὶ τὴν ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα καὶ ὅλη τὴν ὕπαρξή της- δὲν φανερώνει αὐτὸ σαφέστατα ὅτι δὲν εἶχε τίποτε ποὺ ἔπρεπε νά ἀποβάλη; Ἂν δὲ ὑπάρχουν μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἱεροὺς διδασκάλους ποὺ ὑποστηρίζουν ὅτι ἡ Παρθένος καθαρίσθηκε ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, πρέπει νά θεωρήσουμε ὅτι λέγοντας κάθαρση ἐννοοῦν τὴν προσθήκη χαρισμάτων, ἀφοῦ οἱ ἴδιοι λένε ὅτι κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο καθαρίζονται καὶ οἱ Ἄγγελοι, στοὺς ὁποίους βέβαια δὲν ὑπάρχει τίποτε τό κακό.

Αὐτή δὲ ἀκριβῶς τὴν ἴδια μαρτυρία φαίνεται ὅτι ἤθελε νά δώση ὁ Σωτήρας γιὰ τὴ μητέρα Του μετὰ τὴ μυστηριώδη γέννηση ὅταν σὲ δημόσια συνάθροιση εἶπε ὅτι «μητέρα μου καὶ ἀδελφοί μου εἶναι ὅσοι ἀκοῦνε τό λὸγο τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν ἐφαρμόζουν». Αὐτά τά εἶπε θέλοντας νὰ κοσμήση ὄχι τόσο ἐκείνους, ὅσο τὴ μητέρα Του. Γιατί κοσμεῖται βέβαια ἡ μητέρα, ὅταν τονίζεται ὅτι ἐκεῖνα ποὺ κάνουν τούς ἀνθρώπους ἄξιους νὰ ὀνομάζωνται «μητέρα καὶ ἀδελφοί» Του εἶναι ἡ φροντίδα γιά τὴν τήρηση τοῦ θείου νόμου.

Πράγματι, τὸ γεγονὸς ὅτι τὴν Παρθένο δὲν τὴν τὶμησε ἁπλῶς μὲ τὸ ὄνομα τῆς μητέρας οὔτε τὴν ἀποκάλεσε μὸνο, ἀλλὰ τὴν εἶχε ἀληθινὰ μητέρα, φανερώνει καθαρὰ ὅτι αὐτὴ εἶχε ξεπεράσει κάθε κορυφὴ ἁγιότητος.

Γιατί, ἂν ἀναγνώριζε σὰν ἀκριβεῖς φύλακες τοῦ νόμου ὅσους τίμησε ἁπλῶς μὲ τὸ ὄνομα, δὲν ἔκαμε ἔτσι ὁλοφάνερο ὅτι σ᾽ Ἐκείνη, στὴν ὁποία ἔδωκε καὶ τὴν πραγματικότητα, σ᾽ Ἐκείνη δηλαδὴ ποὺ ὑπῆρξε ἀληθινὰ μητέρα Του, δὲν βρῆκε ποτὲ καὶ σὲ καμμιὰ περίπτωση κάτι ποὺ νὰ μὴν ἁρμόζη στὰ θελήματα καὶ τοὺς νόμους Του; Φανέρωσε ἀντίθετα ὅτι ἀναγνώρισε στὴν Παρθένο ἀρετὴ ποὺ τόσο ξεπερνάει κάθε ἀνθρώπινο μέτρο, ὅσο τό νὰ εἶναι κανείς πραγματικά κάτι, ἀπὸ τὸ νὰ

ὀνομάζεται ἁπλῶς, ὅσο δηλαδή ἡ πραγματικότητα βρίσκεται πέρα ἀπὸ τὰ ὀνόματα.

Γιατί, ὅπως δὲν ὑπῆρχε τρόπος νά γεννήση τό Χριστὸ καλύτερα ἀπὸ ὅ,τι Τὸν γέννησε οὔτε νὰ γίνη κατὰ τρόπο πραγματικώτερο μητέρα Του ἀπὸ ὅ,τι ἔγινε, ἀλλά ἔφθασε στὴ σχέση Της πρὸς αὐτὸν στὸ ἀκρότατο ὅριο γνησιότητος, ἔτσι δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ φθάση καὶ σὲ μεγαλύτερο μέτρο ἀρετῆς ἀπὸ ἐκεῖνο μὲ τὸ ὁποῖο ἔζησε ὅλη τὴ ζωή Της.

11. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἑξῆς εἶναι σημεῖο φανερὸ ὅτι ἡ μακαρία Παρθένος ἦταν ἀπαλλαγμένη ἀπὸ κάθε κακία: τὸ ὅτι εἶχε εἰσέλθει στὸ ἁγιώτατο τμῆμα τοῦ Ναοῦ, τὰ Ἅγια των Ἁγίων ποὺ ἦσαν ἄβατα καὶ γιὰ τὸν Ἴδιο τὸν Ἀρχιερέα, ἂν προηγουμένως δὲν εἶχε καθαρισθῆ ἀπὸ κάθε ἁμαρτία, μὲ τὸν τρόπο βέβαια ποὺ ἦταν δυνατὸν νὰ καθαρίζωνται τότε οἱ ἁμαρτίες. Γιατί μὲ τὸ ὅτι δὲν εἶχε ἀνάγκη γιὰ ἐξιλαστήριες θυσίες καὶ ἄλλους καθαρισμοὺς ἀπέδειξε ὅτι δὲν εἶχε τίποτε γιά νά καθαρίση.

Καί δὲν εἰσῆλθε ἁπλῶς στὰ Ἅγια των Ἁγίων μὲ αὐτὸν τὸν τὸσο παράδοξο τρόπο, ἀλλὰ καὶ κατοίκησε ἐκεῖ ἀπὸ βρέφος μέχρι τὴν νεανική της ἡλικία. Δὲν ὑπῆρξε ἔτσι ἀνάγκη γιὰ καθαρτήριες θυσίες οὔτε κατὰ τὴ γέννηση οὔτε κατὰ τὴν ἀνάπτυξή της. Καὶ τὸ ἐκπληκτικὸ εἶναι ὅτι καὶ στοὺς ἀνθρώπους ποὺ ζοῦσαν ἐκεῖνα τά χρόνια δὲν φαινόταν νὰ ἀντιβαίνη σὲ κανέναν ἀπὸ τοὺς ἱεροὺς θεσμοὺς αὐτό τό πρᾶγμα, τό νὰ φρίττη δηλαδὴ καὶ νὰ τρέμη ὁ Ἀρχιερεὺς νὰ διασχίση τὴν εἴσοδο, κι αὐτὸ μιὰ φορά τό χρὸνο καὶ χωρὶς νὰ ἔχη παραλείψει τὶς ἐξιλαστήριες θυσίες, ἡ δὲ Παρθένος νὰ χρησιμοποιῆ τά Ἅγια τῶν Ἁγίων σὰν κατοικία Της καὶ νὰ τρώγη καὶ νὰ κοιμᾶται καὶ νὰ περνᾶ ἐκεῖ ὁλόκληρη τὴ ζωή Της.

Συμμετεῖχε λοιπὸν ἡ Παρθένος στὰ ἀνθρώπινα, ἀλλὰ κατὰ ἕναν τρόπο ἀνώτερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ἀφοῦ τά ἀναγκαῖα γιὰ τὴν τροφή Της δὲν εἶχε ἀνάγκη νὰ τῆς τὰ προσφέρουν ἄνθρωποι, ἀλλὰ Ἄγγελος ἑτοίμαζε τὸ τραπέζι Της.

Ἀποδεικνύεται λοιπόν τό πὸσο ἦταν ἀνώτερη ἀπὸ κάθε ψόγο καὶ καθαρώτερη ἀπὸ τὸ νὰ χρειάζεται τὶς καθαρτήριες τελετές τοῦ νόμου, πρᾶγμα ποὺ ἦταν φανερὸ στὰ μάτια ὄχι μόνο Ἐκείνου ποὺ βλέπει τά κρυφά, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀνθρώπων. Τόσο ἡ ἀρετὴ Της ἦταν μεγάλη καὶ λαμπρή, ὥστε νὰ εἶναι ἀδύνατον νὰ μείνη κρυμμένη. Καὶ μολονότι ἡ ἡλικία Της καὶ τὸ γένος Της καὶ ἡ ζωή Της δὲν μποροῦσαν νὰ διακηρύξουν τὴν ἀρετή Της, καὶ μάλιστα σὲ ἀνθρώπους ποὺ ἦσαν ἀκόμη τυφλοὶ καὶ βουτηγμένοι στὸ βαθὺ σκοτάδι -ἀφοῦ ὁ Ἥλιος της δικαιοσύνης δὲν εἶχε ἀκόμη φανῆ- τίποτε δὲν ἐμπόδιζε τό φῶς ἐκεῖνο τῆς Παρθένου νὰ λάμψη καὶ τὸ κάλλος τῆς ψυχῆς Της νὰ κάμη, ξεπερνώντας ὅλα τα ἐμπόδια, αἰσθητὴ στοὺς τυφλοὺς τὴν ἀκτίνα ποὺ εἶχε φθάσει στὴ γῆ.

Καί ἦταν φυσικό. Γιατί τί μποροῦσε νὰ ὑπάρξη τόσο μεγάλο, ὥστε νά συγκαλύψη τό μέγεθος τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς σωφροσύνης Ἐκείνης, ἡ Ὁποία κατὰ τὸν Προφήτη

«ἐκάλυψε καὶ αὐτούς τούς οὐρανούς»; Γιατί ἐκείνη ποὺ ἦταν τόσο ἰσχυρότερη ἀπὸ ὅλη τὴν ἀνθρώπινη κακία, ὥστε μεμιᾶς καὶ εὐκολώτατα νὰ τὴν ἐξαλείψη ὁλόκληρη, πῶς ἦταν δυνατὸ νὰ συγκαλυφθῆ ἀπὸ τὴν ἀχλύ τῆς κακίας, ὅταν ἐμφανίσθηκε;

12. Γι’ αὐτὸ οἱ ἄνθρωποι ποὺ εἶχαν διακρίνει στὴν Παρθένο τά πιὸ μεγάλα καὶ πιὸ θαυμαστὰ πράγματα, τέτοια ποὺ κανεὶς ἄλλος ποτὲ δὲν εἶχε, τὴν τιμοῦσαν μὲ ὅ,τι καλύτερο εἶχαν, προσφέροντάς Της γιὰ κατοικία τὸν πιὸ ἱερὸ χῶρο ποὺ ὑπῆρχε. Ἔτσι τό χῶρο ἐκεῖνο ποὺ εἶχαν ξεχωρίσει καὶ εἶχαν ἀφιερώσει σὰν δῶρο ὅλης τῆς γῆς ἀποκλειστικά στὸν Θεό, αὐτὸν ἔδωκαν σάν κατοικία καὶ στὴν Παρθένο. Γιατί θεώρησαν ὅτι ὁ ἴδιος χῶρος ἔπρεπε νά εἶναι καὶ ναός τοῦ Θεοῦ καὶ κατοικία τῆς Παρθένου, γιατί ἔπρεπε μὲ τὰ ἴδια πράγματα νὰ λατρεύεται ὁ Θεὸς καὶ νὰ τιμᾶται ἡ Παρθένος ἢ μᾶλλον ἔπρεπε ὁ ἴδιος οἶκος ποὺ εἶχε μέσα του τὴν Παρθένο νὰ εἶναι καὶ ναός τοῦ Θεοῦ.

Ὁ δὲ Θεὸς ποὺ Τὴν ἐγνώριζε πολὺ καλύτερα, σὰν καρδιογνώστης ποὺ εἶναι, ὅπως ἐγνώριζε καὶ ὅσα ἦταν ἄξια ἡ Παρθένος νὰ λάβη ἀπὸ αὐτὸν -καὶ ὄχι μόνο τά ἐγνώριζε, ἀλλὰ εἶχε καὶ τὴν δύναμη νὰ τὰ δώση- τὴν κοσμοῦσε μὲ καθετί ποὺ ἦταν ἀληθινὰ ἄξιό Της. Ἔτσι, ἀφοῦ τὴν ἔβγαλε ἀπὸ τὰ ἱερὰ ἐκεῖνα ἄβατα, τὴν ὁδήγησε σὲ ἄλλη σκηνὴ φτιαγμένη ὄχι ἀπὸ νεφέλη οὔτε ἀπὸ ἀγγελικὰ ἢ ἀρχαγγελικὰ φτερὰ οὔτε ἀπὸ ὁτιδήποτε ἄλλο ἀπὸ τὰ κτιστὰ καὶ δουλικὰ πράγματα, ἀλλὰ ἔγινε Αὐτὸς ὁ Ἴδιος γιὰ τὴν μακαρία σκηνή, αὐτὸς «ποὺ κατοικεῖ στὸ φῶς τὸ ἀπρόσιτο».

Κι ὅπως ἀνήγγειλε ὁ ἱερώτατος Γαβριήλ, τὴν «ἐπεσκίασεν ἡ Δύναμις τοῦ Ὑψίστου, ὁ ἴδιος ὁ Κύριος». Γιατί ὁ Θεὸς μόνο τὸν ἑαυτὸ Του βρῆκε ὅτι μποροῦσε νὰ γίνη σκηνὴ ἄξια σ’ Ἐκείνη, ποὺ μόνη ἔγινε ἄξια γιὰ τὸν Θεὸ σκηνή.

13. Τὸ ὅτι πάλι κατοίκησε στὸν ἄβατο ἐκεῖνο χῶρο δὲν εἶναι κάτι ποὺ τιμᾶ τὴν Παρθένο, ἀλλὰ μᾶλλον ἐκεῖνο τό χῶρο. Ὅπως ἀκριβῶς καὶ τὸ παλαιὸ Πάσχα τιμᾶται ἀπὸ τὴν προσθήκη τῆς σφαγῆς ἐκείνης ποὺ συμβόλιζε, καὶ τὸ βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου ἀπὸ τὸ πνευματικὸ βάπτισμα καὶ τὰ ὑπόλοιπα σύμβολα ἀπὸ τὶς ἀληθινὲς πραγματικότητες. Γιατί, ἂν ἄλλα σύμβολα συμβόλιζαν καὶ ὁδηγοῦσαν σὲ ἄλλες πραγματικότητες, τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων ὁδηγοῦσαν ἀσφαλῶς στὴν παναγία Παρθένο. Τὸ γεγονὸς πράγματι ὅτι ἡ εἴσοδος στὰ Ἅγια των Ἁγίων ἐπιτρεπόταν μόνο στὸν Ἀρχιερέα κι αὐτὸ μιὰ φορά τό χρὸνο κι ἐνῶ εἶχε προηγουμένως καθαρισθῆ ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες, ὑποδηλοῦσε τὴν μυστηριώδη κυοφορία τῆς Παρθένου, ποὺ ἔφερε μέσα Της τὸ μόνον ἀναμάρτητο, Ἐκεῖνον ποὺ μὲ μιὰ μόνη ἱερουργία καὶ μιὰ φορὰ μέσα στοὺς αἰῶνες ἐξάλειψε ὅλη τὴν ἁμαρτία. Καὶ τὸ ὅτι πάλι τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων ἦσαν ἄβατα σὲ ὅλους τούς ἀνθρώπους, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν πιὸ ἱερὸ ἀπὸ ὅλους, ἦταν σημεῖο ποὺ φανέρωνε πὼς ἡ μακαρία Παρθένος οὐδέποτε ἔφερε στὴν ψυχὴ Της κάτι ποὺ νὰ μὴν ἦταν ἐξ ὁλοκλήρου ἅγιο.

Ἦταν δὲ τόσο πολὺ σεβαστὸς ὁ ναός, ἀκριβῶς ἐπειδὴ ἐπρόκειτο νὰ δεχθῆ μέσα του Ἐκείνη, ἀφοῦ τίποτε ἄλλο ἀπὸ αὐτὰ ποὺ ὑπῆρχαν μέσα του δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ τοῦ δώση αὐτὴ τὴ μεγαλειώδη σεμνότητα. Τίποτε πράγματι ἀπὸ αὐτὰ δὲν ἦταν τόσο πολύτιμο, ὥστε ἡ ἀξία του νὰ τὸ κάνη ἀπρόσιτο στοὺς πολλούς. Ἀφοῦ τό μάννα ἦταν δυνατὸν καὶ στὰ χέρια τους νὰ τὸ κρατήσουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι καὶ στὸ σπίτι τους νὰ τὸ πάρουν καὶ νὰ τραφοῦν μὲ αὐτό. Καὶ ἡ ράβδος τίποτε τὸ ἱερώτερο δὲν εἶχε ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς ποὺ τὴν κρατοῦσαν καί γιὰ χάρη τῶν ὁποίων πέταξε βλαστοὺς μέ φύλλα.

Τέλος κι ἀπὸ τὶς πλάκες, τὶς πολυτιμότερες ἀπ’ ὅλες, αὐτὲς ποὺ περιεῖχαν τό νὸμο, ὅλοι μποροῦσαν νὰ τὶς κρατήσουν στὰ χέρια. Τί λοιπὸν πρέπει νά θεωρήσουμε ὅτι τιμοῦσε τόσο πολὺ ἐκεῖνον τό χῶρο, ἂν ὄχι οἱ προεικονίσεις τῆς Πανάγνου, τὸ ὅτι δηλαδὴ ὅλα τά πράγματα ποὺ βρίσκονταν ἐκεῖ εἶχαν τὴν ἀναφορά τους καὶ ὁδηγοῦσαν σ’ Ἐκείνη; Γι’αὐτὸν ἀκριβῶς τὸ λὸγο, ἐνῶ ἦταν ἀπροσπέλαστος σ’ ὅλους τούς ἀνθρώπους, ἦταν βατὸς γι’ αὐτήν.

Καί μόλις φάνηκε ἡ Παρθένος, ἀμέσως κατήργησε τό νὸμο ποὺ ἴσχυε ἀπὸ τὴν ἀρχή, πρᾶγμα ποὺ δείχνει ἀφ’ ἑνὸς μὲν ὅτι ὁ ναὸς δὲν ἐπέτρεπε τὴν εἴσοδο σὲ κανέναν ἀπό τούς ἄλλους ἀνθρώπους, ἐπειδὴ τιμοῦσε Ἐκείνη καὶ κρατοῦσε τὸν Ἑαυτό του μὸνο γι’ Αὐτήν, ἀφ’ ἑτέρου δὲ ὅτι ἦταν τόσο πολὺ ἀνώτερος ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους καὶ δὲν δέχθηχε ποτὲ οὔτε τὸ παραμικρὸ στοιχεῖο τῆς ἀνθρώπινης μικρότητος.

Κι αὐτὸ ἔγινε γιὰ νὰ γνωρίσουμε ὅτι, ἂν ὁ χῶρος ποὺ εἰκόνιζε τὴν Παρθένο τὸσο πολὺ ἀπεῖχε ἀπὸ ὅλους καὶ δὲν εἶχε, γιά νά τὸ ποῦμε ἐτσι, τίποτε τό κοινὸ μὲ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὴν οἰκουμένη, τί πρέπει νά σκεφθοῦμε γιά τὶς ἴδιες τὶς πραγματικότητες, ἀφοῦ βέβαια εἶναι δυνατὸν ἀπὸ τὸ μὲτρο τῶν μικροτέρων πραγμάτων νὰ γνωρίζουμε τό ὕψος καὶ τὴν ἀξία τῶν πιὸ μεγάλων;

14. Γιατί, ὅπως ἀκριβῶς αὐτά τά ἴδια τά σώματα μὲ τὴν ὕπαρξή τους ἐμφανίζουν καὶ διασφαλίζουν μέσα στὴ σκιὰ τὴν περιγραφὴ καὶ τὸ σχῆμα τῶν σωμάτων τά ὁποῖα περιγράφονται, κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ Παρθένος ἀποχωρίσθηκε ἀπὸ ὅλα τά ἀνθρώπινα πράγματα καὶ ἀφοῦ προῆλθε ἀπὸ τῆ γῆ δέν εἶχε στὴ συνέχεια τίποτε νά πάρη ἀπὸ αὐτήν, ἀλλὰ κράτησε ἀπρόσβλητη τὴ βούλησή της ἀπὸ κάθε κακία, συμβολιζόταν σὰν μὲ κάποιο ἀσαφὲς καὶ ἀμυδρὸ σύμβολο ἀπὸ τὰ Ἅγια των Ἁγίων.

Κι αὐτὸ εἶναι φυσικὸ ἐπακόλουθο καὶ συμβαδίζει καὶ μὲ τή λογική τῶν πραγμάτων καὶ μὲ τὴ φυσικὴ τάξη. Γιατί ἦταν ἀνάγκη κάποιος ἄνθρωπος νὰ ἀποδειχθῆ ἀνώτερος ἀπὸ κάθε ἁμαρτία χρησιμοποιώντας τὴν προθυμία τοῦ λογισμοῦ καὶ τὴ δύναμη τοῦ ἴδιου τοῦ ἑαυτοῦ του, χωρὶς νὰ ἔχη λάβη τό δῶρο νὰ εἶναι μητέρα τοῦ ἀναμάρτητου, πρὶν δηλαδὴ ἀκόμη ἀποκτήση συγγένεια μὲ Ἐκεῖνον. Κι αὐτὸ γιὰ πολλοὺς λόγους. Πρῶτα πρῶτα ἐπειδὴ ἦταν ἀνάγκη ἡ ἀνθρώπινη φύση νά φανερωθῆ τέτοια ποὺ πλάσθηκε, γιά νά προξενήση στὸν Τεχνίτη τὴν τιμὴ καὶ τὴν δόξα ποὺ τοῦ ἔπρεπε.

Γιατί βέβαια οὔτε στὸ γενάρχη οὔτε στοὺς ἀπογόνους του ἦταν δυνατὸν νὰ βρῆ κανεὶς ἀκέραιο τὸν ἄνθρωπο, ἀφοῦ ὅλοι ἦταν διεφθαρμένοι ἀπὸ τὴν ἁμαρτία.

Ὁ δεύτερος πάλι Ἀδάμ, μὲ τὸ νὰ εἶναι καὶ Θεὸς κατὰ φύση, δὲν παρουσίασε τή δεύτερη φύση Του, τὴ δική μας ἔτσι, ὥστε νὰ εἶναι μόνη της ὁρατή. Γιατί δὲν εἶχε πρὸς τὴν ἁμαρτία τὴ σχέση ποὺ ἔπρεπε νά ἔχη ὁ ἄνθρωπος σ' αὐτὴ τὴ ζωή. Δὲν διάλεξε, ἔχοντας ροπὴ καὶ πρὸς τὰ δυό, ἀπὸ τὸ κακό τό καλὸ οὔτε ἔτρεξε πρὸς τὸ καλό, ἐνῶ μποροῦσε νὰ γίνη κακός, ἀλλ' οὔτε ἦταν βέβαια ποτὲ δυνατὸ Αὐτὸς νὰ ἁμαρτήση.

Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ φανῆ Ἐκεῖνος πού, ἐνῶ μποροῦσε νὰ ἁμαρτήση, δὲν ἁμάρτησε καθόλου, φανερώνοντας ἔτσι πῶς ἤθελε ὁ Θεὸς νὰ εἶναι ὁ ἄνθρωπος σ' αὐτὴ τὴ ζωή. Γιατί διαφορετικά, ἂν δηλαδὴ ἡ φύση δὲν εὕρισκε στὸ πρόσωπο κανενὸς ἀνθρώπου τὴ μορφὴ γιὰ τὴν ὁποία ὁ Δημιουργὸς τὴν εἶχε πλάσει, θά ἀποδεικνυόταν μάταιη ἡ ἐπιδεξιότης τοῦ Δημιουργοῦ κι αὐτὸ στὸ καλύτερο ἀπὸ τὰ ἔργα Του.

Ἔπειτα, πῶς εἶναι λογικὸ νά μὴν τηρηθῆ κάποτε στὴν πληρότητά του ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ νὰ ὑπάρχη περίπτωση νά νομοθετῆ ἄσκοπα ὁ σοφός, χωρὶς νὰ πρόκειται νά ὑπάρξη κανένας ποὺ θά ἀκολουθήση ὅλους τούς νόμους, καὶ νὰ διατάσση πράγματα στὰ ὁποῖα κανένας δὲν πρόκειται νά πειθαρχήση καὶ νά ὁμιλῆ χωρὶς νά βρίσκη κανέναν ποὺ νά θέλη νά τὸν ἀκούση κι ἔτσι αὐτός, ποὺ εἶναι σὲ ὅλα τά σημεῖα εὐτυχής, ἐδῶ νά μὴν εἶναι;

15. Ἐκεῖνο λοιπόν τό ὁποῖο ἦταν ἀπὸ κάθε ἄποψη ἀναγκαῖο νὰ συμβῆ, τὸ νὰ ὑπάρξη δηλαδή ἕνας κατὰ πάντα συνεπὴς ἐκτελεστής τῶν θείων διαταγμάτων, ἕνας ἄνθρωπος καθαρὸς ἀπὸ κάθε ἁμαρτία, ποιὸς ἄλλος παρὰ ὁ ἄριστος μποροῦσε νὰ τὸν ἐνσαρκώση; Καὶ ἄριστη ὑπῆρξε κατὰ τὴν κρίση τοῦ Θεοῦ ἡ μακαρία Παρθένος, Ἐκείνη τὴν ὁποία διάλεξε ὁ Ἴδιος σὰν ναὸ γιὰ τὸν Ἑαυτό Του, προτιμώντας την ἀπὸ ὁλόκληρη τὴν οἰκουμένη. Ἀφοῦ λοιπὸν ἦταν ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ φανερώση κάποιος ἄνθρωπος μὲ σαφήνεια τὴν ἀνθρώπινη φύση τέτοια ποὺ εἶναι πράγματι καὶ οἱ ἄλλοι ὅλοι ὑστέρησαν στὸ νά τὸ ἐπιτύχουν, δὲν ἀπόμενε παρὰ νὰ τὸ κατορθώση ἡ Παρθένος.

Ὅπως λοιπὸν εἶπα πιὸ πάνω, ὁ Θεὸς ἔβαλε μέσα μας δύναμη νὰ νικᾶμε τὴν ἁμαρτία ἀγρυπνώντας καὶ πολεμώντας, κι Αὐτὸς θὰ μᾶς κοσμοῦσε, ὅταν θὰ εἴχαμε νικήσει, καὶ μὲ τὸ νὰ μᾶς καταστήση ἐντελῶς ἀκίνητους στὸ ἀγαθό. Αὐτὰ καὶ τὰ δυό τά ἔφερε στὴν ἀνθρώπινη φύση μόνη ἡ Παρθένος. Τὸ πρῶτο μὲ ἐκεῖνα ποὺ κατώρθωσε αὐτὴ ἡ Ἴδια στὸν Ἑαυτό της, τὸ δεὺτερο μὲ Ἐκεῖνον τοῦ ὁποίου ὑπῆρξε μητέρα.

Γιατί διὰ τῆς Παρθένου ἀπέδειξε ὁ ἄνθρωπος ὁλοφάνερα καὶ πάνω στὴν πράξη τή δύναμη ποὺ ὑπῆρχε μέσα του ἐναντίον τῆς ἁμαρτίας. Ἡ Παρθένος παρέμεινε πράγματι ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς Της ἀνέπαφη ἀπὸ κάθε κακία χάρις

στὴν ἄγρυπνη προσοχή Της, στὴ σταθερή θέλησή Της καὶ στὴ μεγαλειώδη σωφροσύνη Της. Ἐνῶ στὸν Χριστό, ποὺ γεννήθηκε ἀπὸ αὐτὴ κατὰ τρόπο ἀνέκφραστο ἔλαβε ὁ ἄνθρωπος καὶ τὸ βραβεῖο. Ὁ Χριστὸς ἦταν ἀναμάρτητος χωρὶς νὰ χρειασθῆ νὰ ἀγωνισθῆ καὶ νά νικήση, ἦρθε στὴ ζωὴ στεφανωμένος σὰν ἡγεμόνας ποὺ παρουσιάζεται στοὺς ἀντιπάλους του στολισμένος, πρὶν ἀκόμη ἀρχίση ἡ μάχη, μὲ τὰ τρόπαια τῆς νίκης.

Δὲν κράτησε ἀνέπαφη ἀπὸ κάθε κακὸ τὴ θέλησή Του ἀγρυπνώντας, σὰν νὰ ὑπῆρχε καὶ περίπτωση νά δεχθῆ τὴν ἁμαρτία, ἀλλὰ ἡ θέλησή Του ἦταν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἐντελῶς ἀμόλυντη καὶ ἀνεπίδεκτη κάθε κακίας, ὅπως ἔλαβε ἀπὸ τὸν τάφο ζωντανό τό σῶμα Του πέρα ἀπὸ κάθε φθορά. Ἔτσι, μὲ τὴν κατάσταση στὴν ὁποία βρισκόταν τό γένος μας, συμβάδιζε καὶ ἡ ποιότης τῶν δώρων πού μᾶς ἔδινε ὁ Θεός. Ἡ μιὰ γέννησε τὴν ἄλλη, τὸ νὰ γίνη δηλαδὴ ὁ ἄνθρωπος ἀναμάρτητος μὲ τοὺς ἀγῶνες του ἔφερε τό δῶρο του νὰ ἔχη ἐντελῶς ἀκίνητο μέσα του τὸ ἀγαθό.

16. Ἔτσι τὴν πρώτη καθαρότητα ἔδωσε στὴ φύση μὲ τὴν πρὸοδό της ἡ Μητέρα. Καὶ ὁ Υἱὸς ἔδωσε τὴ δεύτερη καὶ καλύτερη. Κι αὐτὸ ἁρμόζει βέβαια νὰ συμβῆ σὲ μιὰ μακάρια Μητέρα, τὸ νὰ εὐοδοθῆ δηλαδὴ καθετί ποὺ ἀφορᾶ τὸν Υἱό Της, νὰ νικηθῆ ἡ Ἴδια ἀπὸ τὴν ἀρετή τοῦ παιδιοῦ Της καὶ νὰ κατορθώση δι᾽ Αὐτοῦ μεγαλύτερα κατορθώματα καὶ νὰ δοξασθῆ περισσότερο χάρις σ’ Αὐτὸν παρὰ χάρις στὸν Ἑαυτό της.

Φανέρωσε ἔτσι σ’ αὐτὸν τὸν κὸσμο, σὰν στὸν παράδεισο, καθαρὸ κι ὁλόκληρο τὸν ἄνθρωπο, τέτοιον ποὺ πλάσθηκε στὴν ἀρχὴ καὶ τέτοιον ποὺ ἔπρεπε νά μείνη καὶ τέτοιον ποὺ θά ἦταν στὴ συνέχεια, ἂν ἀγωνιζόταν γιά τὴν εὐγένειά του. Γιατί, ἀφοῦ ἔπρεπε ἡ ἀνθρώπινη φύση νά συναντηθῆ μὲ τή θεία καὶ νὰ ἑνωθῆ μαζί της τὸσο στενά, ὥστε νὰ ὑπάρχη καὶ στὶς δυὸ ἡ ἴδια ὑπόσταση, ἦταν προηγουμένως ἀνάγκη νὰ φανερωθῆ ἡ κάθε μιὰ ἀμιγής. Καὶ ὁ Θεὸς βέβαια φανερώθηκε ὅπως ἦταν δυνατὸν σ’ Αὐτὸν νὰ φανερωθῆ, ἐνῶ τὸν ἄνθρωπο τὸν φανέρωσε μόνη ἡ Παρθένος.

Κι ἔτσι ὁ Ἰησοῦς, πού ἦταν Θεὸς καὶ ἔγινε καὶ ἄνθρωπος, παρουσιάσθηκε ἀφοῦ προηγουμένως φανερώθηκε χωριστά ἡ κάθε μιὰ ἀπὸ τὶς δυό του φύσεις. Ὅπως ἀκριβῶς, ἀφοῦ πρῶτα ἔπλασε ὁ Θεός τό νοητὸ κὸσμο, στὴ συνέχεια ἐδημιούργησε τὸν αἰσθητὸ καὶ σὲ τρίτη φάση ἔκτισε αὐτὸν ποὺ ἀποτελεῖται καὶ ἀπὸ τὰ δυό, τὸν ἄνθρωπο, ἔτσι ὁ μὲν Θεὸς ὑπῆρχε ἀπὸ τὴν ἀρχή, ὁ δὲ ἄνθρωπος ἐμφανίσθηκε μόλις στὸ τέλος τῶν αἰώνων, στὶς ἔσχατες δὲ αὐτὲς ἡμέρες παρουσιάσθηκε ὁ Θεάνθρωπος.

Καί μοῦ φαίνεται ὅτι, ἂν ὁ Θεὸς στὸ τέλος μόλις τῶν αἰώνων ἑνώθηκε μὲ τὴν ἀνθρώπινη φύση κι ὄχι ἀπὸ παλαιότερα, συνέβη αὐτό, γιατί δὲν εἶχε ὡς τότε ἀκόμη ὑπάρξει ἡ ἀνθρώπινη φύση κατὰ τρόπο ἀληθινό, ἀλλὰ γιά πρώτη φορὰ τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἐμφανίσθηκε.

17. Ἔτσι ἡ Πανάμωμη δὲν ἐδημιούργησε τὸν ἄνθρωπο, ἀλλὰ τὸν βρῆκε συντετριμμένο˙ οὔτε πάλι μᾶς ἔδωσε τή φύση, ἀλλὰ τή συνετήρησε• οὔτε μᾶς ἔπλασε αὐτή, ἀλλὰ πρόσφερε ἐκεῖνα μὲ τὰ ὁποῖα ἀναπλασθήκαμε. Ἔγινε ἔτσι βοηθός τοῦ πλάστη, τὸ ἄγαλμα συνεργάσθηκε μὲ τὸν τεχνίτη. Αὐτὴ ξανάδωσε στὸ ἄγαλμα ὅ,τι εἶχε προηγουμένως κι Ἐκεῖνος πρόσθεσε αὐτὸ ποὺ δὲν εἶχε. Καὶ δὲν θά πρόσθετε βέβαια Ἐκεῖνος αὐτὸ ποὺ ἔλειπε, ἂν δὲν εὕρισκε αὐτὸ ποὺ ὑπῆρχε, πάνω στὸ ὁποῖο ἔπρεπε νά προσθέση τό δεὺτερο. Στὸν Ἀδὰμ ἀπὸ ὅλα τά ἄλλα ζῶα τοῦ Παραδείσου μόνη βοηθὸς ἦταν ἡ Εὔα. Καὶ τὸν Θεό, γιὰ νὰ φανερώση τή χρηστότητά Του, μόνη ἀπὸ ὅλα τὰ ὄντα τὸν ἐβοήθησε ἡ Παρθένος. Γιατί τίποτε ἄλλο δὲν μετεῖχε στὴ φύση τοῦ Ἀδὰμ ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Εὔα, καὶ τίποτε ἐπομένως δὲν μποροῦσε νά λάβη μέρος στὶς πράξεις του.

Ἀλλὰ καὶ καμμιὰ ἀπὸ τὶς ὑπόλοιπες ὑπάρξεις δὲν συμμετεῖχε τόσο στὴ χρηστότητα τοῦ Θεοῦ, ὅσο ἡ Παρθένος• ἔτσι κανεὶς ἄλλος δὲν μποροῦσε νὰ τὸν βοηθήση. Γιατί βέβαια καὶ ὁ καλύτερος τεχνίτης φθάνει στὸ σκοπό του καὶ γίνεται φανερός, ὅτι εἶναι ἄριστος, ἂν βρῆ τὸ κατάλληλο ὄργανο ποὺ τὸν ἐξυπηρετεῖ στὴν πραγματοποίηση τῆς τέχνης του. Ὁ Θεὸς ὅμως δὲν βρῆκε ἁπλῶς ἕνα ὄργανο, ποὺ ταίριαζε κατὰ πάντα στὸ σκοπό του, ἀλλὰ ἕνα ἱκανώτατο συνεργάτη, τὴ μακαρία Παρθένο, κι ἔτσι φανέρωσε τὸν Ἑαυτό του.

Καί ὅλο τὸν ἄλλο καιρὸ παρέμενε, γιά νά τὸ ποῦμε ἔτσι, κατὰ τὸ μεγαλύτερο μέρος ἀθέατος, ἀφοῦ δὲν ὑπῆρχε κανείς γιά νά τὸν φανερώση. Μὸλις ὅμως ὑπῆρξε ἡ Παρθένος, ἔγινε καὶ Αὐτὸς ἐντελῶς φανερός. Γιατί, ὅπως ἀκριβῶς ἀπὸ ὅλα τά σώματα μόνον διὰ μέσου τοῦ ἀέρος βλέπουμε καθαρὰ τὸν ἥλιο -ἐπειδὴ ὁ ἀέρας δὲν βάζει μαζὶ μὲ τὸ φῶς τίποτε τό δικό του μπροστὰ στὰ μάτια μας- κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ Ἐκείνη τίποτε ἄλλο δὲν εἶχε ἐκτὸς ἀπὸ καθαρότητα καὶ ἀπὸ ὅ,τι ἦταν κατ’ ἐξοχήν συγγενικό πρός τὸ πρῶτο φῶς.

18. Γι’ αὐτὸ πανηγυρίζοντας μὲ εὐφροσύνη ἀπέραντη φθάνουμε λαμπροὶ καὶ μὲ τρόπο λαμπρὸ σ’ αὐτὴ τὴν ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποία ὅλα αὐτὰ ἔλαβαν τὴν ἀρχή τους. Στὴν ἡμέρα ποὺ γεννήθηκε ὄχι ἁπλῶς ἡ Παρθένος, ἀλλὰ μᾶλλον ἡ οἰκουμένη ὁλόκληρη, ποὺ Πρώτη καὶ μόνη εἶδε τὸν Ἀληθινὸ ἄνθρωπο, ἀπὸ τὸν Ὁποῖο ἐπήγασε γιὰ ὅλους ἡ δυνατότης νὰ γίνουν ἐπίσης ἀληθινοὶ ἄνθρωποι.

Σήμερα ἡ γῆ ἔδωκε καθαρὰ τὸν καρπό της, ἐνῶ ὅλο τὸν ἄλλο καιρὸ ἔδινε καρποὺς γεμάτους ἀπὸ ἀγκάθια καὶ τριβόλια, ἀπὸ τὴ συγκομιδὴ αὐτὴ ποὺ προερχόταν ἀπὸ τὴν ἁμαρτία. Σήμερα ὁ οὐρανὸς κατάλαβε πὼς δὲν οἰκοδομήθηκε ἄσκοπα, ἀφοῦ Αὐτὸς γιὰ τὸν ὁποῖον δημιουργήθηκε φανερώθηκε, ἀφοῦ ὁ ἥλιος εἶδε ἐκεῖνο, πού, γιὰ νὰ τὸ βλέπη, ἔλαβε τό φῶς.

Σήμερα ὁλόκληρη ἡ κτίση ἔνοιωσε τὸν ἑαυτὸ της καλύτερο καὶ λαμπρότερο, ἀφοῦ ἔλαμψε τό κοινὸ στολίδι τοῦ σύμπαντος.

Σήμερα «ὅλοι οἱ Ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ ἔψαλαν μὲ φωνὴ κραταιὴ ὕμνους καὶ ἐγκώμια στὸν Κύριό τους», τὸσο περισσότερο ἀπὸ τότε ποὺ στόλιζε τὸν οὐρανὸ μὲ τὸ στεφάνι τῶν ἀστέρων, ὅσο Αὐτὴ ποὺ ἀνατέλλει σήμερα εἶναι ὑψηλότερη, καὶ λαμπρότερη ἀπὸ κάθε ἀστέρι καὶ γιά ὁλόκληρο τὸν κὸσμο ὠφελιμώτερη.

Σὴμερα ἡ τυφλωμένη φύση τῶν ἀνθρώπων ἔλαβε διεισδυτικό ὀφθαλμό, τὴν Παρθένο, διὰ τοῦ ὁποίου ἔφθασε νά ἰδῆ τά μεγαλεῖα αὐτῆς ἐδῶ τῆς ἡμέρας. Γιατί, ὅπως ἀργότερα τὸν ἐκ γενετῆς τυφλό, ἔτσι ὅταν συνάντησε ὁ Θεὸς τὴν ἀνθρώπινη φύση νά περιπλανιέται σκοντάφτοντας τὴν ἐλέησε καὶ τῆς ἔδωσε τὸν ἀξιοθαύμαστο αὐτὸ ὀφθαλμό. Καί εἶδε ὁ ἄνθρωπος αὐτὰ ποὺ «διὰ μέσου πολλῶν προφητῶν καὶ βασιλέων ἐπεθύμησε νά ἰδῆ ἀπὸ μακριά, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε». Γιατί, ὅπως μέσα σ’ ἕνα σῶμα ὑπάρχουν πολλὰ μέρη καὶ μέλη, κανένα ὅμως ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μάτι δὲν ἔχει δημιουργηθῆ γιά νά βλέπη τὸν ἥλιο, ἔτσι ἀπὸ ὅλους τους ἀνθρώπους ποὺ ὑπῆρξαν ποτὲ μόνο στὴν Παρθένο δόθηκε ἀπόλυτα τό ἀληθινὸ Φῶς καί διά μέσου αὐτῆς δόθηκε σὲ ὅλους. Μιά ἀκατάπαυστη λοιπὸν ὑμνωδία προσφέρεται σ᾽ Αὐτὴν καὶ ἀπὸ τὶς δυὸ κτίσεις. Μὲ μιὰ φωνὴ ὅλες οἱ γλῶσσες ψάλλουν τά δικά Της μεγαλεῖα κι εἶναι ἀσίγητοι ὑμνωδοί τῆς Μητέρας τοῦ Θεοῦ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι κι ὅλοι οἱ χοροί τῶν Ἀγγέλων.

Καταθέτουμε λοιπὸν καὶ ἐμεῖς, ψάλλοντας, στὴν κοινὴ εἰσφορὰ αὐτὰ ποὺ μπορέσαμε: λιγώτερα δυστυχῶς καὶ ἀπὸ αὐτὰ ποὺ ὀφείλαμε καὶ ἔπρεπε νά εἴμαστε πρόθυμοι νά προσφέρουμε, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ αὐτὰ ποὺ προθυμοποιηθήκαμε. Τόσα πολλὰ εἶναι αὐτὰ ποὺ ὀφείλουμε.

Ἀλλὰ σ’ Ἐσένα καὶ στὴ δική σου φιλανθρωπία ἀνήκει, Πολυύμνητη, νὰ μὴ σταθμίσης τὴ χάρη ποὺ θά μᾶς δώσης σὲ τίποτε δικό μας, ἀλλὰ στὴ δική σου μεγαλοπρέπεια. Κι ὅπως Ἐσύ, ἀφοῦ ἐξαιρέθηκες ἀπὸ τὸ κοινὸ γένος κι ἔγινες δῶρο στὸν Θεό, ἐκόσμησες ἔπειτα ὅλους τούς ὑπόλοιπους ἀνθρώπους, ἔτσι καὶ σ᾽ ἐμᾶς, ἀντὶ γι᾽ αὐτοὺς ἐδῶ τούς λόγους πού σοῦ προσφέρουμε, ἁγίασε τὸ θησαυροφυλάκιο τῶν λόγων, τὴν καρδιά μας, κι ἀνάδειξε τὴ χώρα τῆς ψυχῆς ἄγονη γιὰ κάθε κακὸ μὲ τὴ χάρη καὶ τή φιλανθρωπία τοῦ μονογενοῦς σου Υἱοῦ, τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτήρα μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, στὸν ὁποῖον ἁρμόζει κάθε δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνηση μαζὶ μὲ τὸν ἀναρχό Του Πατέρα καὶ τὸ Πανάγιο καὶ ἀγαθὸ καὶ ζωοποιὸ Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

(Πηγή: imaik.gr)

ΑΛΛΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ:

Εις την Πάνδοξον Κοίμησιν της Υπεραγίας Δεσποίνης ημών και Παναχράντου Θεοτόκου

Λόγος εις τον Ευαγγελισμόν της Υπεραγίας Δεσποίνης ημών και

Αειπαρθένου Μαρίας

Ερμηνεία της θείας Λειτουργίας